

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2013 r.,

sprawy **K. R.**

skazanego wyrokiem łącznym

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 17 kwietnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w R.

z dnia 14 listopada 2011 r.,

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R., wyrokiem łącznym z dnia 14 listopada 2011 r., orzekł wobec skazanego ośmioma jednostkowymi wyrokami K. R. dwie kary łączne pozbawienia wolności, jedną w wymiarze 12 lat i drugą w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił w niej wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k., co miało wpływ na treść wyroku, poprzez brak uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania,

polegający na powierzchownym zbadaniu związków przedmiotowo – podmiotowych pomiędzy poszczególnymi przestępstwami popełnionymi przez skazanego, o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku,

2. naruszenie przepisu art. 577 k.p.k., poprzez brak oznaczenia w wyroku łącznym daty, od której należy liczyć początek odbywania kary orzeczonej wyrokiem łącznym,
3. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 85 k.k. i art. 86 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na połączeniu kar orzeczonych w stosunku do skazanego przy zastosowaniu zasady asperacji, w sytuacji gdy istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady absorpcji.

Obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego i wymierzenie kar łącznych przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, bądź o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w R. do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zarzucił wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest:

- art. 433 § 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na uznaniu, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się naruszenia wskazanych w apelacji przepisów, przy jednoczesnym braku odniesienia się do przywołanej w uzasadnieniu apelacji treści opinii o skazanym z Zakładu Karnego w Ł., co miało znaczenie dla oceny przesłanki prognostycznej;
- art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 577 k.p.k., poprzez uznanie, że sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy tego przepisu.

Drugi sformułowany w kasacji zarzut to zarzut naruszenia prawa materialnego, to jest art. 85 k.k. i art. 86 k.k., poprzez uznanie że sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował wskazane przepisy, przez połączenie kar orzeczonych w stosunku do skazanego przy zastosowaniu zasady asperacji, w sytuacji gdy istniały przesłanki uzasadniające zastosowanie zasady absorpcji.

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Apelacyjny wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie na posiedzeniu. Uważna analiza zarzutów kasacji i zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego prowadzi do wniosku, że zarzuty kasacji w nieco tylko innym ujęciu stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych. Sytuacja taka może mieć miejsce tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy nie odniesie się do zarzutów apelacji bądź to w ogóle, bądź odniesie się w sposób powierzchowny, zdawkowy, w istocie nie uzasadniając swego stanowiska, co do danego zarzutu. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego prowadzi jednak do wniosku, że w uzasadnieniu tym, zgodnie z wymogami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. odniesiono się w prawidłowy sposób do zarzutów apelacji obrońcy K. R.

Wprawdzie sąd ad quem przedstawił swoją argumentację w skondensowanej formie, niemniej odniósł się do zarzutów i zawartych w uzasadnieniu apelacji wywodów obrońcy, podnosząc, że brak jest w odniesieniu do przestępstw przypisanych skazanemu ścisłego związku podmiotowo-przedmiotowego, a analiza treści poszczególnych wyroków skazujących prowadzi do wniosku, że skazany prowadził szeroką i zróżnicowaną działalność przestępczą, skierowaną przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. Należy podzielić to stanowisko i zgodzić się także z tym, że apelacji nie wskazano, jaki to związek zachodzi pomiędzy poszczególnymi przestępstwami dokonanymi przez skazanego. Brak ścisłego związku czasowego i podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy przypisanymi skazanemu przestępstwami przemawia przy tym przeciwko stosowaniu zasady pełnej absorpcji przy określaniu wymiaru kary łącznej.

Sąd odwoławczy odniósł się również do zarzutu obrazy art. 577 k.p.k., odwołując się do treści art. 80 k.k.w. co do kolejności wykonywanych kar. Zauważyć tylko można, że przepis art. 577 k.p.k. nie ma charakteru obligatoryjnego i nakazuje oznaczenie daty, od której należy liczyć początek odbywania kary łącznej – „w miarę potrzeby”. Nie zawsze zatem konieczne jest oznaczenie tej daty,

brak podstaw do uznania, że brak powyższego oznaczenia w wyroku łącznym Sądu Okręgowego w R. w jakikolwiek sposób godzi w interesy skazanego.

W uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku odniesiono się, wbrew twierdzeniom zawartym w kasacji, do opinii o skazanym z Zakładu Karnego w Ł., wręcz podkreślając, że wynikający z tej opinii fakt postępów w resocjalizacji miał wpływ na wymiar kary łącznej (s. 7 uzasadnienia).

Zawarty w kasacji zarzut obrazy prawa materialnego jest zarzutem chybionym. Sąd nie dopuścił się żaden sposób obrazy prawa materialnego, orzekł bowiem w sposób i w granicach określonych tymi przepisami. Autor kasacji podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego kwestionuje w istocie wymiar kary łącznej. Do tej kwestii jednak, w tym do wymienionych w kasacji zasad asperacji i absorpcji, odniósł się także Sąd Apelacyjny. Wymiar kary nadto, w tym wymiar kary łącznej nie podlega w zasadzie kontroli w toku postępowania kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów kasacja obrońcy K. R. uznana została za oczywiście bezzasadną.